

»HERREN kuldcastede folkenes råd, gjorde folkeslags tanker til intet« (Salme 33,10)

Orkanen

Natten imellem fredag d. 3. og lørdag d. 4. december blev vort land ramt af den voldsomste orkan i dets historie. Syv mennesker mistede livet, hundredvis af dyr omkom, 15 millioner træer blev revet omkuld, og de materielle skader på bygninger, installationer og infrastrukturen er endnu ikke gjort op.

Var det en tilfældighed, en naturkatastrofe, eller var det Gud, der ville advare os på det kraftigste?

Profeten *Nahum* siger, at Herren er sen til vrede, men stor i kraft og lader ingen ustraffet. *Gennem storm og uvejr går hans vej* (1,3). Lad dette ord belyse, hvorfor og hvortil orkanen kom over os og rasede så voldsomt.

Herren har endnu ikke ladet os opleve hans vrede. Han har været såre langmodig »i håb om«, at hans langmodighed og godhed skulle lede os til omvendelse.

Det skete imidlertid ikke. Vi er som folk fremturet i synd, så en sammenligning med *Sodoma* og *Gomorra* ikke er langt fra virkeligheden.

Nu har Gud advaret os, thi der kommer snart en endnu voldsommere orkan. Den beskriver *Nahum* således: »Hvem kan holde stand imod Hans harme, hvem kan bestå mod hans glødende vrede? Hans harme vælter frem som ild, klipperne knuses foran ham« (1,6).

Profeten *Sefanias* skildring af denne »orkan« er endnu mere rystende: »Herrens store dag er nær – den er nær og kommer hurtigt!

En vredens dag er denne dag, en dag med nød og trængsel, en dag med ødelæggelse og undergang, en dag med mulm og mørke, en dag med skyer og mørke skyer, en dag med hornklang og krigsråb mod de befæstede byer og mod de høje hjørnetårne. Jeg sender trængsler over menneskene, så de går omkring som blinde, fordi de syndede imod Herren. Deres blod hældes ud som snavs, deres kroppe som skarn. Deres sølv og guld kan ikke redde dem på Herrens vredes dag. I hans lidenskabs ild skal hele jorden fortæres. For han bringer tilintetgørelse og rædsel over alle jordens beboere« (1,14-18).

Vi er advaret, vi er sandelig advaret! Jeg har mødt adskillige, som under orkanens rasen oplevede, hvor små vi mennesker er.

Hvad skal vi da gøre? Hvorledes skal vi reagere på Guds kraftige og mærkbare advarsel?

Sefanias siger det ganske enkelt og ikke til at misforstå: »Bøj din ryg, bøj dig,

du skamløse folk« (2,1).

Når et folk er sunket så dybt, at det ikke mere skammer sig over sin skamløshed, da har det bragt sig på linie med *Sodoma* og *Gomorra*, og da er dets undergang ganske nær.

Gud vil imidlertid ikke nogen synders død, men at han/hun omvender sig, d.v.s. bøjer sin ryg, bøjer sig for Gud i syndsbe-kendelse, i skælven over sin synd og skamløshed, i anrøb om nåde med en fast vilje til at bryde med sit hidtidige gudløse liv

Vor regering og vort folketing

Bøj ryggen, bøj jer, betænk dog, at I har åbnet for skamløshedens sluser og i jeres midte har grove, tarvelige Gudsbespottelse!

Ydmyg jer for Gud den Almægtige, inden det er for sent, thi dagen er nær, da I vil søge at skjule jer i rædsel for Herren og for hans storhed og væld, når han rejser sig for at skræmme jorden!

Jeres ansvar er stort, og ikke een af jer kan løbe fra det. Alle de ulykkeslove, I har vedtaget, skal I stå til regnskab for. I er folkets ledere, men har vendt Gud ryggen, vist ham foragt.

Vel er det ydmygende at ydmyge sig og bekende sine synder, men det er vejen tilbage til Sandheden – tilbage til Ham, der er livets ophav – Ham, der holder jeres liv i sin hånd og hvert øjeblik kan tage det fra jer.

Mange af de stille i landet beder for jer. De ved, at Gud er hellig og ikke lader sig spotte. Vend om til Ham, medens det endnu er nådens tid, og tro evangeliet om vor Herre Jesus, der er opstanden fra de døde og snart kommer igen for at dømme levende og døde.

Hvilken lykke for vort land, om I, dets ledere, vender tilbage til de gamle stier, hvor vejen går til alt godt.

Folkekirken

I syndige præster, bøj også I ryggen, bøj jer, betænk dog, at I har givet folket stene for brød og forkyndt et saltløst evangelium, der slet ikke er et evangelium. I forkynder »fred, fred«, skønt der ikke er fred. I stryger folkets synd over med kalk. I forkynder en skinfrelse til folkefordærv. Jeres syndige liv er en skændsel. I godkender, hvad Gud hader. I tillader, hvad Han forbyder. Dommen over jer er allerede virksom og vil snart blive fuldbyrdet, hvis ikke I vender om af hele jeres hjerte og

forlader jeres onde vej, der ender i helvede.

Ingen bærer mere end I skylden og ansvaret for vort folks fordærv og skamløse gudløshed.

Måtte en Guds rædsel komme over jer, så I ydmyger jer under Hans vældige hånd! Måske vil han forbarme sig over jer – måske kan også I blive frelst!

Massemedierne og pressen

Mon ikke Gud ser, hvad I udsender i fjernsynet, i radio, på internet – mon ikke Han ser, hvad I sætter i aviserne? Mon ikke han ved, at I udsår synd, skamløshed og skændighed, som var det den selvfølgeligste sag af verden.

En dag skal I stå til ansvar for enhver forargelse, I har udsat Guds mindste små for. Det var bedre for jer, om der allerede nu var hængt en møllesten om jer, og I var sænket ned på havets bund, end om I får lov til fortsat at friste, forarge, forfladige og forføre danske mænd og kvinder.

Bøj jeres ryg, bøj jer for Herren Jesus, som snart kommer for at dømme jer. Nu gives der jer lejlighed til at angre jeres hulhed, halvhed og hjerteløshed – men skynd jer, snart er tiden til omvendelse ude!

Frækhed finder Gud sig ikke i. Husk det. Herren kommer som en tyv om natten, og I skal ingenlunde undslippe.

Enhver dansker

Ethvert menneske skal aflægge regnskab for sig selv. Ingen kan skubbe ansvaret over på andre. Vi tilhører et folk, som i alle måder er privilegeret i materiel henseende. Meget er os betroet; meget forventes derfor af os. Du, der har forladt din hustru, skal aflægge regnskab derfor – ligeledes du, der har stjålet og tilegnet dig, hvad der ikke var dit – ligeledes du, der har levet i vellevned uden at tage dig af den fattige – ja enhver, der kun har søgt sit eget. Det er høje tid, hvis du skal nå at frelse dit liv. Det kan kun ske, hvis du lader Guds lys falde over hele dit liv – lyset fra Guds ti bud – lyset fra bjergprædiken – lyset fra Guds hellige kærlighed, der åbenbares dig på Kristi kors, hvor han bærer verdens synd, altså også din, og lader Guds vrede og straf komme over sig, at den ikke behøver at ramme dig, hvis du ydmyger dig under sandhedens dom over dig og omvender dig! Da forlader Gud dig alle dine synder for Kristi skyld og tager imod dig som sit barn, frelst af nåde. Skynd dig; opsæt det ikke; snart, snart

kommer Kristus igen, og da er nådens tid med omvendelsens mulighed ude.

Menigheden, hans åndelige hus

Det allerstørste ansvar påhviler os, i hvem Gud har taget bolig ved sin Ånd.

Jesus advarede engang sine disciple og sagde: »Se til, at I vogter jer for farisæernes surdej og Herodes' surdej« (Mark. 8,15). Efter denne advarsel stillede han dem disse forfærdelige spørgsmål – forfærdelige, fordi de netop blev stillet til *disciplene*, der havde oplevet så meget med ham: »Kan I endnu ikke fatte eller forstå? Er jeres hjerte *forhærdet*? Har I øjne og ser ikke? Har I øren og hører ikke?« (vers 17-18).

Af alt farligt synes farisæernes surdej at være det værste. De krævede et tegn fra Himmelen, før de ville tro ham.

Er vi i stand til at tro Herren *på hans ord*, eller vil vi først tro ham, når han har »bevist« sin troværdighed? I sidste fald anser vi Ham altså ikke for troværdig. Det er synden over alle synder – men mangfoldige i menighederne er ikke bange for at synde på den måde.

»Når Menneskesønnen kommer, mon han da vil finde troen på jorden?« Det var Jesu spørgsmål. Vi skal besvare det.

Vor tro kan ikke støtte sig til undere og tegn. Den har »kun« Jesu person at stole på. Er han troværdig? Er han troværdig, når han ikke griber ind med undere og tegn? Er han troværdig, hvis vi skal igennem martyriet?

Her er sandelig noget for enhver af os at tale med Gud om, så vi hører, hvad Han mener om os. Måske siger han: »Omvend dig, ellers...« Måske siger han: »Fang de små ræve, der ødelægger det for dig!«

Hvad han end peger på, er det til vort bedste. Vi må som Guds børn lære den vanskelige lektie, at Gud forbliver DEN, HAN ER. Det betyder, at vi altid kun er undervejs m.h.t. at lære ham at kende. Vi kender Ham ikke fuldt ud, hvor gerne vi end ville.

Vi vil f.eks. gerne have tankemæssig orden på Gud – men det får vi kun, hvis vi lukker ham inde i en af vore tankebygninger – og da bringer vi vore sjæle i fare for at gå i stå, åndeligt talt.

Et eksempel: Paulus er forvisset om, at Gud vil fuldende den gode gerning. Han har begyndt i os. Hvordan kan det forenes med ordene om frafaldets mulighed? Svar: Det kan ikke forenes tankemæssigt – men sådan er Gud!

Et andet eksempel: Gud vil, at *alle* mennesker skal frelses, og Paulus siger i overensstemmelse hermed, at Kristi lydighed er blevet til retfærdighed og liv for *alle* mennesker (Rom. 5,18-19). Hvordan

kan Jesus da tale om dem, der går bort til evig straf? Det kan ikke forenes tankemæssigt, men Gud er højere end vore højeste tanker.

Vi vil gerne svække Guds ord, så det bedre passer med vore tanker. Derfor tager vi brodden af dem, så de mister deres absolutthed og alvor – så kan vi få det til at stemme!

Så svækker vi Guds frygten – går i stå – jager ikke mere imod målet – kæmper ikke i vore bønner – og glemmer, at vi synder imod Gud ved at tage brodden af hans advarsler og sige til Ham: »Du mener det jo ikke!«

Vi risikerer måske at ende der, hvor også vi siger: »Fred og ingen fare for vort vedkommende!«

Guds *løfter* er absolutte, fuldt ud at stole på! Guds *advarsler* er lige så absolutte, fuldt ud at lytte til, tage ind over sig. Guds evangelium er en enhed af absolut dom og absolut nåde. Det forbliver det at være i og for menigheden. Kun som sådant har det frelsende og bevarende kraft. Kun sådan forbliver Gud DEN, HAN ER – højt over os og vore tanker – og nærmere end skyggen ved vor højre hånd.

Vågn derfor op, Guds folk! Dommen er alt virksom i sin absolutthed over os! Lad os ikke afvise den, men bøj ryggen, at ikke åndeligt hovmod skal fylde os, ja, lad os bøje os for Ham, at hans nåde i dens absolutthed kan blive os til del med *fornyelse* som følge – thi Han kommer i den time, vi ikke kender!

Vort lands biskopper

Det var jer, der i jeres høje embeder burde kalde vort folk til omvendelse. I burde som folkekirkens tilsynsmænd sige, hvad jeg har sagt til de mange præster og præstinder, der foragter Guds ord. Hvorfor tier I? I har officiel myndighed, ja pligt til at tale syndens tjenere i jeres kirke, vor regering og folketing alvorligt til. Hvorfor gør I det ikke? I burde træde frem imod skamløsheden i presse og massemedier, men I tier.

Læs Ezekiel 33 og betænk i Ordets lys, hvilket ansvar der hviler på jer!

Det forekommer mig, at også I, landets biskopper, trænger til at omvende jer.

Til sidst

Gud tugter den, han elsker. Han elsker det danske folk, derfor tugtede han det gennem den voldsomme orkan. Den var et udslag af hans hellige kærlighed, der ikke kan tåle at se et helt folk gå til grunde ad syndes og skamløshedens selvforskyldte undergangsvej.

Han tugter – men han tvinger ikke. Den eneste »tvang«, han udøver, er kærlighedens tvang.

Lad os frivilligt gå ind under denne

»tvang«! Husk, at du skal dø! Derefter skal du dømmes. Betænk, at du ikke selv bestemmer, hvor lang tid du har tilbage her på jorden.

Kan du møde døden? Kan du møde din dommer, vor Herre Jesus Kristus?

Gå ind i dit kammer! Bøj dine knæ! Bed til Gud, din Skaber, og sig: »Forbarm dig over mig arme synder! Tilgiv mig al min synd og skamløshed for Kristi skyld!« Læs derefter kapitel 3, vers 16 i Johannes-evangeliet – og fortsæt resten af din livsvej med at holde dig nær til Gud ved at lytte til, hvad Han siger til dig i Den hellige Skrift.

Gør du det, vil Han holde sig nær til dig, velsigne og bevare dig, indtil Han henter dig til en himmelsk bolig i sit evige rige.

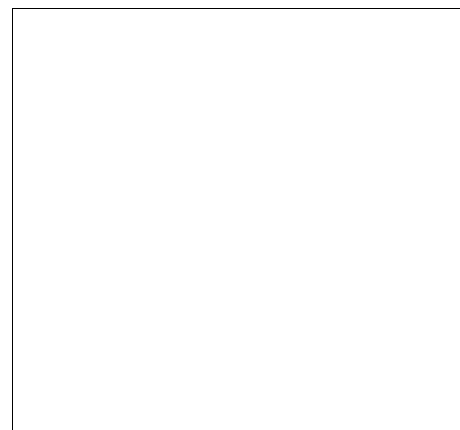
Lad os slutte med at lytte til, hvad *N. P. Wetterlund* siger i en prædiken om *Jesu lære*:

O menneske, det stunder til storm. Hvem du end er, så skal dit livs bygning prøves i styrtregn, vandstrømme og storm. Byg dig derfor et hus af bjergprædikenens tømmer på bjergprædikenens bjerg! Vær klog! Grav dybt (Luk. 6,47-49). Grav al selvets sand bort! Og byg på klippen, *sådan som Gud har lagt den*. Gør gulvet af selverkendelse, væggene af retfærdighed, taget af tålmodighed, ni vinduer af salighed (Matt. 5,3-11), slip kærlighedens sol ind; tapetser med fred, møbler med fryd og hold rent med renhertethed; lad ej illden på bønnens arne gå ud, og vær altid hjemme hos dig selv!

Kun få fik et hjem, thi de lærte aldrig kunsten at bygge med bjergprædikenens nåde.

Bjergprædikenens hus er himmerigshjemmet hernede (Hebr. 12,18-24) og modsvarer herlighedshjemmet deroppe!

Barn, hjemad, hjemad! Hjem, hjem til boligen, der er beredt, til boligen, der ikke er gjort af hænder, den synd-, suk- og tårefri bolig! Hjem, hjem til den mange mile store stad af guld med porte af perler og gader af guld! Hjem, hjem! Snart er vi hjemme! Amen!

En vidunderlig gave

Det ser mørkt ud i *Danmark*; det synes at gå fra ondt til værre. Der lyder mange kritiske røster – også mange dømmende og fordømmende – og vi må nok give den store svenske statsmand, *Axel Oxenstierna*, ret i, at rigerne styres med en næsten utrolig dårskab. Den jævne mand føler sig magtesløs og synes, der bliver regeret hen over hovedet på ham. Tilliden til vore politikere kan ligge på en såre liden plads.

Det sker, at jeg om natten angribes af frygt: ender det med et blodbad uden lige – med terror – med vold og uorden – hvilken fremtid går generationerne efter mig i møde?

Det danske hus stod tomt – tomt for Guds frygt og respekt for det hellige – nu har syv onde ånder invaderet det, og det sidste bliver værre end det første.

Den dårskab, hvormed vort land er blevet regeret de sidste tredive år, er himmelråbende – men den er ikke enestående for vort lands vedkommende. Den omfatter hele den vestlige, såkaldte kristne verden og er nu centreret i *den europæiske union*, hvorfra vort land i stigende grad tages i forhør af kommissionen og dømmes af domstolen i *Strasbourg*. Vi er ikke længere herre i vort eget hus. Fremmede har det afgørende ord om, hvordan der skal se ud i det danske hus.

Man hævder, at *humanismen* ligger til grund for den europæiske union. Menneskerettighederne skal håndhæves.

Men humanisme uden evangeliet fører til det inhumane, det opløsende og nedbrydende. Der var hundredvis af danske intellektuelle, bl.a. professor i filosofi ved Københavns universitet, *Jørgen Jørgensen*, der anså *Stalin* for alle tiders største humanist – professoren sammenlignede ham med *N. F. S. Grundtvig*!

Og professor *Mogens Fog*, frihedsrådets formand og ledende medlem af det kommunistiske parti, anså russernes nedkæmpelse af *Ungarns* forsøg på at gøre sig fri for *en historisk nødvendighed*, altså undskyldelig for det vældige »humanistiske« program.

Man kan næsten fortvivle, når man lytter til den offentlige debat – og man fristes til at foragte politikerne.

Men så banker Guds Ånd på hjertedøren og maner til ikke at synde i tanke og ord. Og så peger Guds Ånd på den vidunderlige gave: *Du får lov til at gå i forbøn for dem og for dit folk!*

Så knæler man ned og beder Gud rense ens hjerte for al synd – og så begynder solen atter at skinne!

Så får man øje på Gud som *Gud den Almægtige!*

Guds Ånd er *nådens og bønnens Ånd*. Den leder os til at bede – og det mærkelige er, at vi da beder ud af vort eget hjertes trang og begæring og samtidig ud af Guds hjerte!

Jeg fik for nylig trang til at bede af hele mit hjerte for *statsministeren*. Det kendtes godt indvendig.

Det førte til, at jeg også følte lyst til at bede for andre af ministrene. Det hjalp på mit hjertes tilstand.

Jeg husker, at min hensovede engelske ven, *H. J. B. Harrison* (der gav mig megen hjælp med udarbejdelsen af *Bibeloversigten*) sagde til mig, da vi talte om den politiske udvikling efter krigen: »Gud oprejste *Churchill* til den ganske bestemte opgave: at lede Stor-Britanien igennem den farligste periode i vort lands historie.«

Kan vi også få en virkelig personlighed med autoritet, mod og statsmandsegenskaber til at lede vort folk igennem den frygtelige krise, vi er ude i?

Jeg fik trang til at bede derom og gjorde det.

Det føles langt bedre – og det følte »rigtigt«.

Men så gik mine tanker endnu videre: Vort folk trænger i endnu højere grad til en mand, der kan råbe folket op på *Guds vegne*, altså en *profetisk røst*. Mange forsøger at vække opmærksomhed om evangeliet. Den mand, Gud måtte oprejse med profetisk myndighed, vil ikke søge at vække opmærksomhed, men vil virke som Guds røst og derfor trænge igennem mørket og synden og ondskabens åndemagter med dommens ord og med frelsens kald.

Når jeg tænker tilbage på den tid, da man elskede sin ægtefælle, indtil døden skilte dem fra hinanden, får jeg trang til at bede Gud om af vende vort folk om, så det kommer tilbage til *den lykkelige familie*, der er samfundets grundvold.

Jeg ved ikke, hvor from og åndelig, jeg er, når jeg sådan beder ud af mit hjertes tilskyndelse, men jeg føler ikke, at jeg bliver mere åndelig ved at lade være.

Læserne af dette månedsblad ved, at jeg næsten dagligt bønfaller Gud om at *føre Danmark ud af EU og ud af »verdenssamfundet«* hvad det så er for noget.

Der er mange Anti-Krister på færde, og snart træder Anti-Krist frem, og der bliver givet ham uindskrænket magt. Består den mulighed, at Danmark ikke er incorporeret i hans direkte magtområde? Findes den mulighed, at Danmark forbliver *Israels ven*? Jeg ved det ikke, men jeg føler ikke, at Gud siger til mig: »Du må ikke bønfalde mig herom!« Derfor fortsætter jeg denne, min bøn og glæder mig

meget over, at andre er med i den, så vi hjælper hinanden med ikke at lade hænderne synke.

Men fremfor alt beder jeg for *Guds børn*. Jeg beder Gud bevare dem (os) fra *forførelserne*, fra at *miste troen* og fra at *komme bort fra den første kærlighed*.

Men tanker og bønner bliver ikke ved Guds børn her i landet. De går ud over vore grænser, og da oplever jeg noget specielt: Når jeg tænker på vore fattige, frysende, nødstedte trossøskende ud over jorden, da bliver det mig klart, at jeg i min bøn for kristenheden i Vesten »kun« skal begære, at vi må tage vort kors op og følge Jesus efter *uden at lade os hindre af vor materielle overflod*. Vi har anskaffet os så meget, at det kan blive en hindring for vor lydighed.

Jeg læste i et tysk missionskrift om en lille menighed i *Nord-Sibirien*. Den bestod af nogle få kvinder. Den nærmeste Ordets forkynder boede 900 km derfra og kunne kun komme en gang om året. Kun da oplevede de brødsbrydelsens herlighed. Men de holdt ud. Fattige var de, og forholdene omkring dem stred mod alle »menneskerettigheder«! Tør vi sammenligne os med dem? Er vi så forkælede, at vi er utilfredse, hvis lokalet ikke stemmer med vore ønsker?

Jeg måtte råbe til Gud for mig selv og mine nærmeste venner, at vi dog må søge Guds rige og hans retfærdighed *først* – altså *forud for alt andet* – forud *i gerning* og ikke lade os hindre af noget af det, vi har anskaffet os.

Når vi beder, hører vi bedst Guds røst. Han ikke blot lytter til vore bønner – *Han taler med os* (1. Mos. 18,33) – ja, han *taler ud* med os!

Hver aften kl. 21 er der adskillige, der giver sig tid til at bede til al jordens Herre. De står som *Elias* for Ham! Noget mere virksomt findes ikke.

Naturligvis er der modstand herimod. Vi må hjælpe hinanden. Hvilken vidunderlig gave for hvert ægtepar! Tag imod denne gave, at den ikke bliver taget fra jer! De ensomme husker vi af ganske hjerte. De er som regel mere åndeligt hærdede end vi forkælede, der altid kommer hjem til en elsket ægtefælle.

Jeg oplever gang på gang, at jeg under bønner kommer i tanke om mennesker, jeg i lang tid ikke har tænkt på. Så beder jeg for dem og mærker glæden derved.

Gud opmuntrer os til at bede, og lader os forstå, at vi aldrig beder forgæves.

Jeg beder ofte spontant, altså lige der, hvor jeg er, når jeg får trang til at bede. Det sker ofte, når min hustru og jeg er un-

dervejs i bilen. Så beder vi, medens vi kører. Det sker også ofte, når jeg sidder ved skrivemaskinen og forbereder dette månedsblad.

Vi beder altid sammen morgen og aften. Det sker også, at bordbønnen udvider sig til mere bøn.

Med årene er jeg blevet mere og mere

betænkelig ved lange bønner, men ikke ved at bede længe. Bønnen er Guds herlige gave. Den kommer fra Ham og går tilbage til Ham.

Nu har jeg skrevet »løst og fast« om Guds vidunderlige gave, bønnen. Den indbefatter naturligvis *taksigelsen* og *tilbedelsen*. I januar stod der her i bladet noget

om mit kald. Jeg skrev bl.a. at *Ordet og Bønnen bærer alt*. Hvor det er tilfældet, bliver der aldrig tale om, at vi skal finde på noget i tjenesten for evangeliet. Alt er enkelt og ukompliceret og samtidig udtømmeligt rigt.